

Damjan Kozole Slovenka

NELA MALEČKAR

NELA MALEČKAR

Ste hoteli že z naslovom povedati, da stereotip, po katerem naj bi se z najstarejšo obrtjo ukvarjale večinoma priseljenke, ne drži?

Slovenci zelo radi dobro mislimo o sebi in vse, kar nas moti in nam ni všeč, radi pripisujemo drugim, čefurjem ali Ukrajinkam. Ampak ob neki raciji se je izkazalo, da je 70 % prostitutk pri nas Slovenk. To ni kakšna posebnost, hotel sem le poudariti, da tega ne počnejo zmeraj tujci, ampak da marsikaj umazanega in čudnega počnemo tudi sami.

Videz glavne junakinje z ničemer ne izdaja njene dejavnosti. Da bi težje uganili, kakšno je njeno skrivno življenje?

Ne gre za prototip prostitutke v visokih petah, mrežastih nogavicah in mini krilu, ampak za nekoga, ki bi lahko bila moja ali tvoja sosedka ali hči, študentka, nič posebnega. Takih zgodb je veliko: dovolj je le odpreti kak oglasnik, kjer je dvakrat na teden po tisoč oglasov, ki ponujajo spolne usluge. Ključen se mi je zdel izbor igralk, ki je nekje med otrokom in žensko in z ničemer ne poudarja seksualnosti. Mešanica krhkosti in močnega karakterja.

Screen International je zapisal, da je Slovenka inteligentna metafora za sumljive vrednote kapitalizma. Je to denar, ki je postavljen na piedestal, in so zato vsa njena dejanja in stiki z ljudmi podrejeni le enemu cilju: črpanju denarja?

Eni temu pravijo kapitalizem, jaz bi rekel, da gre za pohlep. Ona hoče nekaj imeti ne glede na ceno. Hotel sem narediti lik, ki nima ene dobre lastnosti. Laže, krade, sovraži mamo, ima še kar v redu odnose z očetom, ampak tudi njemu laže. Nič, s čimer bi se gledalec lahko identificiral. Toda po drugi strani vzbuja razumevanje, skoraj navijaš zanjo kot za svojega otroka, ki je na robu prepada, da ne bi zdrsnil. Pri zasledovanju koristi je dosledna, najsi bo to v odnosu do moških, profesorjev ali v odnosu do matere. A cilj se ji vedno bolj izmika.

Bi lahko rekli, da gre za patološki tip? Ali pa so takšni časi, da je bolj pokazati telo kakor čustva?

Psihologi bi ji rekli kompulzivna lažnivka. Po drugi strani pa je Aleksandra proizvod časa. Saj je dovolj, če odpreš časopis: tajkuni, kraje, poneverbe, laži politikov ... to nas obkroža. Zdi se mi, da ta film govori predvsem o mentaliteti in vrednotah sedanjosti.

Toda z denarjem si je kupila stanovanje, njeni edini srečni in blaženi trenutki so povezani ravno z njenim bivanjem »na svojem«, se mi zdi.

Meni pa se zdi, da jo tudi v tem praznem stanovanju, ki ga odplačuje s telesom, zebe. Zebe kot stanje duha. Seveda Aleksandra sploh ni brezčutna, je samo nekdo, ki svojih čustev ne pokaže.

In njen oče, naiven predstavnik prejšnje, rokerske generacije, ste ga nalašč postavili kot kontrapunkt njenemu svetu?

Ko delam film, vedno iščem lastno pozicijo in angažma v zgodbi. Ker izkušenj s prostitutkami nimam, sem sebe videl bolj v poziciji očeta, ki spušča svojega otroka v življenje. Marsičesa ne moreš preprečiti. Oče v filmu ima informacije, nekaj sluti, ampak raje noče vedeti. Ne glede na to, da ga je čas že zdavnaj povozil, premore modrost in v razmerju do Aleksandre potegne pravo potezo.

Da ji vselej nudi dom in ocvrta jajčka na oko?

Predvsem se ne vtika preveč v njeno življenje in ji pusti, da pride sama do rešitev. Konec je odprt in po premieri v Sarajevu so se razvile debate in dve teoriji: Aleksandra bo doštudirala in postala učiteljica angleščine na osnovni šoli v Krškem. Ali pa: v njej je tak nemir, da bo šla še dlje od Ljubljane. Ker film govori prav o kriznem obdobju, kot bi rekel Franci Slak, je prav, da glavni junakinji pustimo odprta vrata.